

Sygn. akt VW 2526/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Tomasz Janiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20.11. 2018 roku sprawy, przeciwko J. M. s. P. i L. ur. (...) w S.

obwinionego o to że:

W dniu 11.05.2017 r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 31.03.2017 r. ok. godz. 17:45.

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 ze zm.

orzeka

I. Obwinionego J. M. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Zasądza od (...) W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 2526/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2017 r. przy ul. (...) vis a vis nr 12 w W. Straż Miejska (...) W. ujawniła wykroczenie polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” przez kierującego pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), tj. czyn z art. 92 § 1 kw.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające i w ich wyniku ustaliła, że właścicielem pojazdu jest J. M., którego to następnie wezwała do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Obydwa wezwania odebrała żona J. J. M., odpowiednio w dniach 20 kwietnia 2017 r. i 7 grudnia 2017 r. J. M. nie ustosunkował się do otrzymanych pism i w związku z tym został obwiniony o to, że „w dniu 11 maja 2017 r., tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 31.03.2017 r. ok. godz. 17:45.”

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatki urzędowej – k. 1

1. zdjęć - k. 2
2. wezwań - k. 3, 5
3. potwierzeń odbioru - k. 4, 6
4. wyjaśnień obwinionego – k. 33

Obwiniony J. M. w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W sprzeciwie od wyroku nakazowego podniósł, że ani on ani nikt z jego najbliższej rodziny nie był właścicielem czy też posiadaczem samochodu marki C. o numerze rejestracyjnym (...).

Obwiniony stawiał się na rozprawę i w całości powtórzył przed Sądem przedstawione wcześniej stanowisko. Wyjaśnił, że nigdy nie był właścicielem żadnego samochodu marki C., ani takiego który byłby oznaczony numerem rejestracyjnym wskazanym we wniosku o ukaranie. Wskazał, że posiada samochód marki M., którego nie używa od ponad roku, a jego żona jest właścicielką pojazdu marki B.. Wyjaśnił także, że jest prezesem zarządu spółki akcyjnej, jednakże to nie on zajmuje się samochodami firmowymi, spośród których również nie kojarzy samochodów marki C.. W końcowym stanowisku wskazał, że 31 marca 2017 r. samochodem marki M. na 95% jeździła jego żona.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Wzrost wiarygodności Sąd nadał również wyjaśnieniom obwinionego, które korespondowały z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że koniecznym do zakwalifikowania konkretnego czynu jako konkretnego przestępstwa (wykroczenia) jest wystąpienie określonych znamion czynu zabronionego, opisanych w ustawie karnej. Do znamion czynu zabronionego należą podmiot ochrony i przestępstwa (wykroczenia) oraz jego strona przedmiotowa i podmiotowa. Wskazują one jakie dokładnie zachowanie danej osoby oraz jakie okoliczności zdarzenia umożliwiają przypisanie sprawcy popełnienie danego przestępstwa (wykroczenia). Stosujący prawo przy ocenie konkretnego czynu bierze pod uwagę okoliczności jego popełnienia, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj i stopień naruszonych reguł ostrożności. Powyższe odnoszą się zawsze do czynu wyczerpującego ustawowe znamiona normy sankcjonowanej.

Przedmiotem ochrony w przypadku zachowania określonego w art. 96 kw jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Strona przedmiotowa wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw polega na niewskazaniu przez sprawcę, wbrew obowiązkowi, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w danym okresie. Obowiązek, o którym mowa w omawianym przepisie, wynika z art. 78 ust. 4 prd, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną mu osobę, czemu nie mógł zapobiec. Sprawcą przedmiotowego wykroczenia może być więc tylko osoba, na której ciąży obowiązek wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jak już wskazano, obowiązek taki, zgodnie z art. 78 ust. 4 prd, ciąży na właścicielu lub posiadaczu pojazdu (z wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec).

Jak zostało wskazane powyżej wykroczenie unormowane w art. 96 § 3 kw jest wykroczeniem indywidualnym, może być popełnione jedynie przez podmioty wskazane w przepisach. W niniejszym stanie faktycznym obwiniony nie był

właścicielem pojazdu, wskazanego we wniosku o ukaranie, w związku z czym nie ciążył na nim obowiązek wskazania komu w oznaczonym czasie powierzył pojazd do kierowania lub używania.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że wniosek o ukaranie jest pismem procesowym skierowanym do sądu, w którym określonej osobie przedstawiony jest konkretny zarzut popełnienia określonego wykroczenia, stanowiącym jednocześnie żądanie rozpoznania sprawy i ukarania tej osoby. Każdy wniosek zakreśla granice (ramy) podmiotowo – przedmiotowe przyszłego postępowania – tzn. co do osoby obwinionego i co do zarzucanego mu czynu. Tymi granicami sąd jest związany. Sąd nie może zatem rozszerzać postępowania o inne osoby, jeżeli nie skierowano przeciwko nim wniosku o ukaranie, nie może też rozszerzyć oskarżenia o inne czyny popełnione przez tego samego obwinionego, jeżeli nie zostały mu zarzucone we wniosku o ukaranie (D. T., Wniosek o ukaranie, S. 2014, s. 7-8). W związku z powyższym, Sąd nie może wykraczać poza granice przedstawionego mu zarzutu – tj. poza granice czynu, polegającego na niewskazaniu kierującego konkretnym pojazdem w określonym czasie.

Analizując przedmiotowy stan faktyczny, po dokonaniu oceny konkretnego zachowania, z uwzględnieniem jego indywidualnych cech, Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie obwiniony swoim postępowaniem nie spełnił znamion czynu zabronionego odnoszących się do jego strony podmiotowej, które umożliwiłyby przypisanie mu popełnienie zarzucanego wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe, wobec istnienia ujemnej przesłanki procesowej należało orzec jak w sentencji. Na podstawie art. 5 § 1 pkt 1 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw, obciążając nimi oskarżyciela publicznego. Stosownie bowiem do treści wskazanego przepisu w razie uniewinnienia obwinionego koszty postępowania ponosi - w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny – odpowiednio Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego. W przedmiotowej sprawie wniosek o ukaranie został skierowany przez Straż Miejską (...) W., a zatem koszty postępowania obciążają (...) W.. Wysokość tych kosztów została natomiast określona w oparciu o § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.